

LINCOLN CHILD

ZAPOMENUTÝ
POKOJ

Přísně tajný projekt

ZAPOMENUTÝ POKOJ

ZAPOMENUTÝ POKOJ

LINCOLN CHILD

Přeložil Ondřej Duha

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 by Lincolnd Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Forgotten Room*
(First published by Doubleday, New York, 2015)

přeložil © 2015 Ondřej Duha

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-355-6

Veronice

1

Byl to nejspíš ten nejneobvyklejší pohled, jaký se na majestátní pozemky Glasgowského vědeckého institutu, založeného v roce 1761 výnosem Jiřího III., kdy komu naskytl. Na velkém trávníku přímo před administrativní budovou bylo postaveno rozlehlé pódium poseté mikrofony. Před ním stálo asi čtyřicet skládacích židlí, na nichž seděli reportéři místních novin, londýnských *Times*, časopisů *Nature*, *Oceanography*, *Time* a spousta dalších periodik. Napravo od pódia byly dvě televizní kamery, jedna z BBC a druhá ze CNN. Nalevo od pódia se nacházela velká dřevěná konstrukce, na které byl posazený mohutný, podivně vypadající stroj z tmavého kovu: kříženec mezi tubou od doutníku a jehelníčkem, asi deset metrů dlouhý, s rozměrným výčnělkem na horním okraji.

Netrpělivé tlachání reportérů utichlo, když se hlavní vchod administrativní budovy otevřel a do zářijového odpoledního slunce vyšli dva muži. Jeden byl podsaditý a malý, s kšticí bílých vlasů a oblečený do silného tvídového saka. Druhý vysoký a celkem hubený, s poměrně přísnými rysy, světle hnědými vlasy a pozornýma šedýma očima. Na rozdíl od prvního muže měl na sobě konzervativní tmavý oblek.

Oba přistoupili k pódiumu a starší muž si odkašlal. „Dámy a pánové z médií,“ začal, „děkuji vám, že jste přišli. Jsem Colin Reed, ředitel Glasgowského vědeckého institutu, a po mé pravé ruce stojí Jeremy Logan.“

Reed usrkl ze sklenice vody na jedné straně pódia a znovu si odkáslal. „Práci doktora Logana byste mohli znát. Je to zřejmě jediný, a zcela jistě přední záhadolog, který dnes ve světě operuje. Náplní jeho práce je vyšetřovat, interpretovat a vysvětlovat to, co pro nedostatek vhodnějšího slova označujeme jako nevysvětlitelné. Vrhá světlo na záhady historie; odděluje mýty od pravdy a přirozené od nadpřirozeného.“

Jeremy Logan se po Reedově boku mírně zamračil, jako by mu ten chvalozpěv nebyl zcela po chuti.

„Asi před dvěma měsíci jsme kontaktovali doktora Logana na jeho domácí půdě na Yaleově univerzitě a požádali ho, aby se pro nás zhostil jednoho úkolu. Tento úkol se dá popsat stručně: s konečnou platností prokázat, nebo vyvrátit existenci tvora populárně označovaného jako Lochnesská příšera. Doktor Logan strávil posledních šest týdnů v Inverness, kde se právě o toto snažil. Teď ho požádám, aby se s vámi podělil o svá zjištění.“

Reed ustoupil od mikrofonů a Logan se postavil na jeho místo. Chvilku se rozhlížel po davu reportérů a pak začal mluvit. Jeho hlas byl celkem tichý a mírný a středoatlantickým přízvukem kontrastoval s Reedovou skotskou angličtinou.

„Lochnesská příšera,“ spustil, „je nejslavnější ze všech předpokládaných skotských monster, možná nejslavnější ze všech kryptidů. Institut mě na tuto práci nenajal proto, aby ochromil místní turistický průmysl nebo připravil o obživu obchodníky s lochnesskou ikonografií. Cílem bylo spíš zastavit amatérské a pošetilé snahy o vypátrání tohoto tvora – snahy, které jsou v poslední době na vzestupu a v minulém roce měly nejméně dvakrát za následek smrt utopením.“

Napil se vody ze své sklenice. „Rychle mi došlo, že dokázat existenci toho tvora vyžaduje jen jedinou věc – zpozorovat jej v jeho vlastním živlu. Avšak dokázat, že *neexistuje*, by vyžadovalo mnohem větší práci. Mým největším spojencem měla být technika. Proto jsem přesvědčil vojenské námořnictvo Spojených států, kterého jsem býval součástí, aby mi zapůjčilo jednomístnou průzkumnou ponorku.“ A Logan mávl

směrem k podivně vypadajícímu stroji posazenému na dřevěné konstrukci napravo od něho. „Tahle ponorka je vybavena radarem se stálou vlnou, radarem se syntetickou aperturou, echolokačními přístroji s kompresí pulzu a množstvím dalších technologií pro podvodní mapování a nalezení cíle.

Musel jsem vzít v potaz dva důležité faktory. Zaprvé, loch je docela dlouhý a neobvykle hluboký – místy až dvě stě padesát metrů. Zadržím, z údajných pozorování tvora vyplývá, že se stavbou těla podobá plesiosaurovi, což by znamenalo délku mezi sedmi a čtrnácti metry. Dále jsem musel započítat několik neznámých proměnných, jako akční rádius tvora a jeho preference vzhledem k prostředí, ty však nebylo možné určit dřív, než bude tvor objeven.

Začal jsem tím, že jsem se seznámil s ovládáním ponorky a uspořádáním jezera jak nad hladinou, tak pod ní. První úkol mi značně usnadnila moje služba u námořnictva. Této přípravné fázi jsem věnoval jeden týden, během něhož jsem nezaznamenal žádné známky existence tvora.

Následně jsem požádal institut, aby mi opatřil určitou síť – vlastně spoustu sítí. Za použití cívek s nylonovým lankem vyrobeným pro armádní účely jsme vytvořili síť o rozměrech tři tisíce metrů na dvě stě padesát metrů.“

Vyvolal tím překvapené mumlání.

„To, co následovalo, bylo poměrně úmorné, ale – po několika prvních plavbách – celkem snadné. Měl jsem štěstí v tom, že loch, přestože je nějakých třicet dva kilometrů dlouhý, není nijak zvlášť široký; na nejširším místě jen něco přes tři kilometry. Začali jsme na nejsevernějším místě lochu a propracovávali se na jih. Pomáhali mi dva výzkumní asistenti z institutu a dva motorové čluny z Inverness. Každý den jsme za použití ponorky pročesali oblast lochu sestávající z jedné míle, tedy kilometru a šesti set metrů směrem na jih. To znamenalo přes půldruhého kilometru dlouhý úsek lochu po osách x , y a z . Pro každý z těchto úseků byly nutné tři plavby v různých hloubkách, při

nichž se používal pohyb ponorky a pátrací přístroje k zachycení jakéhokoliv objektu o velikosti tvora. Toto vybavení má značný dosah a přesnost: kdyby se v úseku nacházel jakýkoliv objekt požadované velikosti, byl bych ho lokalizoval. Na konci každého dne s pomocí výzkumných asistentů – jednoho na každém břehu jezera – a dvou člunů na lochu samotném jsem přesunul síť o kilometr šest set metrů kupředu, k cílovému bodu pátrání pro ten den. Tato rozlehlá síť se táhla napříč přes celý loch jako síť proti ponorkám. Oka měla dost velká na to, aby jimi bez problémů proplavala jakákoliv ryba, ale dost malá na to, aby nepropustila nic širšího, než co měří čtyřicet centimetrů. Se všemi plavidly jsme si poradili zvlášť.

Každý den jsem propátral další kilometr a šest set metrů dlouhý úsek lochu a hledal tvora. Na konci dne jsme, jak už bylo řečeno, posunuli síť o další míli. Po dvaceti dnech jsme se dostali na jižní konec lochu – bez výsledku. A tak, dámy a pánové, můžeme vzít jako fakt tři slova, která teď pronesu – byť s jistou lítostí, protože mám rád kryptozoologické legendy jako každý: *Žádná Nessie není.*“

Odpovědí mu byl potlesk a občasný smích.

V dále se ozval tichý zvuk: hučení přecházející v rytmické tepání. Když zvuk zesílil, bylo možné poznat listy rotoru prořezávající vzduch. Pak se nad blízkým kopcem lemovaným řadovými domky z červených cihel vynořila mohutná helikoptéra s vojenskými znaky. Teď už se stroj amerického námořnictva přiblížil rychle, klesl a zůstal viset nad velkým trávníkem a šedou ponorkou. Tráva polehla v kruhu a reportéři byli nuceni chytit si čepice a papíry, aby jim neuletěly. Z administrativní budovy vyběhl technik v kombinéze, vylezl na dřevěnou konstrukci a připevnil dva velké háky spuštěné z vrtulníku do ok na povrchu ponorky. Slezl dolů, ukázal vztyčené palce a vrtulník začal opatrně stoupat s plavidlem houpajícím se pod ním. Stoupal výš a výš, pak se pomalu obrátil a zamířil na východ se svým zvláštním nákladem zavěšeným na dvou lanech. Za šedesát vteřin byl pryč. Celá operace netrvala ani pět minut.

Logan chvíli sledoval vzdálený obzor a pak se obrátil zpátky

k zástupcům médií. „A teď,“ řekl, „rád zodpovím vaše otázky tak podrobně, jak dokážu.“

O tři hodiny později v útulném edwardovském baru nejhonosnějšího hotelu v Glasgow si tytéž dvě osoby – Colin Reed a Jeremy Logan – přitukly sklenkami s jednosladovou skotskou podávanou bez ledu.

„Skvělé představení,“ řekl Reed. „A nemyslím jenom tu dnešní tisovku – bylo to skvělé představení od začátku do konce.“

„Herectví je pro mě nová zkušenost,“ odpověděl Logan. „Je ale milé vědět, že kdyby mě pronásledování duchů přestalo žít, mohl bych vždycky vyměnit svůj plat z Yale ze poskakování po divadelních prknech.“

„Rád zodpovím vaše otázky *tak podrobně, jak dokážu*,“ řekl Reed a zasmál se při té vzpomínce. „Pěkná ukázka vykrucování.“ Usrkl skotské. „No, myslím, že můžeme bezpečně konstatovat, že po dnešním oznámení – doplněném nově zavedenými pravidly lodního provozu na lochu – všechno pátrání po příšeře ustane.“

„Takový byl plán.“

Reed se nadechl, jako by si na něco vzpomněl. „No ano.“ Sáhl do kapsy a vytáhl tenkou obálku. „Tady je váš honorář.“

„Stále mám špatný pocit z toho, že si mám vzít od institutu peníze,“ řekl Logan, když strčil obálku do kapsy. „Utěšuje mě ale pomyslení, že je to kompenzace za to, jakou škodu by utrpěla moje pověst, kdyby pravda vyšla najevo.“

„Děkujeme vám – a hlavně jsem si jistý, že vám děkuje Nessie.“ Děkan se odmlčel. „Máte ta *data* u sebe?“

Logan přikývl.

„A pořád věříte, že bude nejlepší je zničit?“

„Je to jediná možnost. Co kdyby se ty fotografie dostaly na veřejnost – nebo nedej bohu na internet? Zničilo by to všechno, čeho jsme dosáhli. Spálím je, jakmile přijdu do svého pokoje.“

„Máte samozřejmě pravdu.“ Reed zaváhal. „Mohl bych... mohl bych se naposledy podívat?“

„Zajisté.“ Logan se rozhlédl po baru, odemkl kufřík Halliburton Zero, který položil na konferenční stůlek mezi nimi, vyndal desky a podal je Reedovi. Ten si je vzal, otevřel a prolístoval stránky uvnitř. Oči se mu dychtivě zaleskly.

Jednotlivé listy obsahovaly vyobrazení pořízené nejrůznějšími technologiemi: akustickým backscatterem, syntetickým aperturním pulzem, aktivním sonarem. Všechny obrázky ukazovaly totéž, v různých pozicích a z různých úhlů: tvora s objemným oválným tělem, postranními ploutvemi a dlouhým štíhlým krkem. Reed si snímky chvíli prohlížel. Pak si smutně povzdechl, zavřel desky a podal je zpátky Loganovi.

Právě když Logan vracel desky do kufříku, přistoupil k jejich stolu muž v hotelové uniformě. „Doktor Logan?“ zeptal se.

Logan přikývl.

„Máte hovor. Čeká na vás na recepci.“

Logan se zamračil. „Jsem uprostřed schůzky. Nemůže to počkat?“

Muž zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Obávám se, že ten člověk říkal, že je to naléhavé. Velmi naléhavé.“

2

Při příjezdu ze západu po rhodeislandské Route 138 se most Jamestown Verrazzano jevil jako čtyřproudá krabice z nosníků s příjemným, i když poněkud znepokojivě příkrým sklonem. Bylo poledne mimo sezonu, provoz byl celkem slabý a doktor Jeremy Logan sešlápl plynový pedál svého Lotusu Elan z roku 1968 jen mírně. Kupé poslechlo, vyjelo zlehka nahoru a přešlo oblouk. Pod nimi se mihl malý kousek země a pak se vpředu objevil další most: Claiborne Pell. Tento most byl jak delší, tak vyšší. Logan toho věděl o stavění konstrukcí dost, aby v něm zavěšení mostu vyvolalo lehké znepokojení, takže sešlápl pedál hlouběji k podlaze. Auto stoupalo, až dosáhlo vrcholu oblouku – a pak mu výhled před a pod ním vyhnal všechny rezonanční frekvence z hlavy.

Před ním se rozkládal Newport ve státě Rhode Island, drahokamu podobný a třpytící se v pozdně podzimním slunci jako země Oz na konci cesty ze žlutých cihel. Nalevo a napravo se táhly zátoky, maríny, přístavy, mola a lesknoucí se budovy s fasádami z kamene nebo bíle natřených prken – na tu dálku stěží rozeznatelné. Ve střední vzdálenosti brázdilo vodu několik šalup a plachetnic poháněných větrem, s bílými plachtami napnutými a plnými. Byl to pohled, který se nikdy neomrzí, a Logan si ho vychutnával.

Skoro kvůli tomu zapomněl na záhadu, kvůli které sem vlastně přijel. Na konci mostu odbočil do Farewell Street a pak projížděl úzkými

ulíčkami plnými aut ve starém centru, dokud nedosáhl Memorial Boulevardu. Jako všichni turisté odbočil nejprve doleva a pak doprava do Belevue Avenue. Potom však, místo aby zahnul na východ k promenádě Cliff Walk a dokonale udržovaným průčelím „chat“ jako Marble House nebo Breakers, pokračoval Logan na jih a západ až do Ocean Avenue. Míjel sérii malých pláží, country klub a všudypřítomná letní sídla. A potom asi o tři kilometry dál zpomalil před úzkou cestou dlážděnou kameny, která vedla na jih od hlavní tepny a byla označená pouze nápisem SOUKROMÉ. Odbočil na ni. O sto metrů dál dorazil k vysoké zdi z omšelých cihel, která se táhla na obě strany, kam až oko dohlédlo. Přímo před sebou měl bránu a malebný domek s břidlicovou střechou, který sloužil jako strážní budka. Logan zastavil, aby ukázal nějaké papíry; strážný v domku se na ně podíval, přikývl a podal je zpátky; závora přes cestu se zvedla a Logan jel dál.

Úzká klikatící se cesta vedla lesíkem přes jednu nízkou vyvýšeninu a pak další. A potom, když zahnul za roh, zastavil Logan při prvním pohledu na Lux po skoro deseti letech.

Sídlo bylo ještě větší, než si ho pamatoval. Postavili ho podle anglického Knebworth House, jen ve větším měřítku, pískově zbarvenou stavbu táhnoucí se do dálky na obě strany, dokud neskončila východním a západním křídlem. Tato podivná směsice jakobínského, palladiovského a vrcholně gotického architektury s vitrážovými okny vypadala ještě víc jako ze země Oz než byl Loganův původní dojem z Newportu – až na fakt, že tmavé žíly břecťanu vinoucí se po fasádě, podivná ostrážitá přítomnost štítů a věžiček a cimbuří lemujících střechy, jako by vše bylo připravené na bitvu, dodávaly sídlu lehce zlověstný vzhled. Ne – těžko se to dalo vyjádřit jedním slovem. „Zneklidňující,“ nazval to Logan při prvním pohledu a teď se k tomu výrazu vrátil. Vysokou cihlovou zeď, kterou projel, bylo vidět daleko na obou stranách, stoupala a klesala podle rozmarů travnatého terénu a končila příkrými skalnatými útesy nad Atlantikem. Po stranách hlavní stavby bylo rozeseto nejméně půl tuctu přístavků různých tvarů a velikostí: elektrárna, skleník, skladiště

a několik staveb bez oken, o nichž Logan věděl, že jsou to laboratoře – to vše vytvářelo kampus zabírající skoro čtyřicet hektarů.

Znovu se rozjel a pokračoval po cestě na parkoviště u východního křídla – přední vchod se čtyřmi mohutnými šroubovitými sloupy podpírajícími mramorový fronton byl příliš velký, aby mohl sloužit jako něco víc než jen dekorace. Logan vystoupil z auta a prošel po krátkém, stromy lemovaném chodníku k dvoukřídlym dveřím. Až tam, na počásím ztmavlé bronzové desce, stálo jméno sídla: LUX.

Na jedné straně dveří se nacházelo několik zařízení: číselná klávesnice, domovní telefon se zvonkem a přístroj, který Logan nedokázal identifikovat. Nad tím vším byl vytištěný nápis: OBYVATELÉ A HOSTÉ: PO OTVÍRACÍCH HODINÁCH POUŽIJTE KLÁVESNICE. Logan nebyl ani jedním z nich, a protože bylo poledne, stiskl zvonek.

Po chvilce zachraptěl z reproduktoru ženský hlas: „Ano?“

„Doktor Jeremy Logan,“ představil se, když se naklonil k mikrofonu.

Krátká pauza. „Pojďte dál, prosím.“

Ozvalo se zabzučení, dveře se otevřely a Logan vstoupil. Před ním se táhla dlouhá široká chodba, na kterou si pamatoval. Jasně vystihovala dvojí využití rozsáhlého sídla. Zatímco stěny a stropy zdobily elegantní, skoro rokokové lišty naznačující, že sídlo patřilo nějakému lupičskému baronovi z předchozího století, stoly pokryté knihami, prošlapaný koberec ode zdi ke zdi, cedulky na dveřích a nápadné červené nápisy VÝCHOD vypovídaly o jeho druhém a zcela odlišném účelu.

Logan ušel chodbou asi deset metrů a vstoupil do dveří označených Recepce. Telefony zvonily a prsty chvatně běhaly po klávesnicích. A přesto ve vzduchu viselo zvláštní napětí, kterého si byl Logan okamžitě vědom: cosi, co jako nůž prořezávalo normální, profesionální tón kanceláře v plném provozu.

Žena sedící za dlouhým stolem ho viděla vstoupit. „Doktor Logan?“ zeptala se.

„Přesně tak.“

„Už jsem uvědomila ředitele. Za okamžik přijde sem dolů.“

Logan přikývl. „Děkuju.“

Rozhlédl se po kůži potažených ušácích a pohovkách tvořících čekárnu, jeden si vybral a právě se chtěl posadit, když se ve dveřích objevila povědomá postava Gregoryho Olafsona. Byl samozřejmě starší – jeho husté černé vlasy se změnilly v čistě bílé a okolo očí měl vrásky, které dříve bývaly jen vějířky od smíchu –, ale jeho tvář zestárla ještě něčím jiným než věkem. Usmál se při pohledu na Logana, ale byl to jen krátký úsměv, jenž hned zmizel.

„Jeremy,“ řekl, došel k Loganovi a podal mu ruku. „Rád tě znovu vidím.“

„Zdravím, Gregory,“ odpověděl Logan.

„Určitě ti vrtá hlavou, o co tady jde. Pojď se mnou, prosím – vysvětlím ti všechno ve své kanceláři.“ A vyšel z místnosti do hlavní chodby s Loganem v patách.

3

Olafsonova kancelář vypadala skoro stejně, jak si ji Logan pamatoval. Tmavé dřevěné obklady z edwardovské éry, naleštěné mosazné kování a anachronické, čmáranicím podobné obrazy pověšené na zdi – Olafsonův oblíbený abstraktní expresionismus. V jedné zdi nabízela vysoká okna se silnými rámy výhled na dobře udržovanou krajinu: zeleň táhnoucí se dolů na jih směrem k útesům tyčícím se nad rozbourěným oceánem. Vitrážová okna byla mírně vysunutá nahoru a Logan vnímal vzdálené tříštění vln a slanou vůni moře.

Ředitel pokynul Loganovi ke křeslu a posadil se vedle něho. „Vážím si toho, že jsi přijel tak rychle.“

„Povídal jsi, že je to naléhavé.“

„A taky si to myslím. Ale bude se mi těžko vysvětlovat, proč přesně. Tady...“ Olafson na okamžik zaváhal. „Tady vstupuješ do hry ty. Chtěl jsem si zajistit tvoje služby, než dostaneš další zakázku.“

V místnosti se na okamžik rozhostilo ticho, zatímco na sebe hleděli. „Než budu pokračovat,“ ozval se konečně Olafson, „potřebuju, abys věděl, že můžeš odsunout stranou všechny předsudky, jakoukoliv zlou vůli, která mohla být důsledkem – hm – neshod v minulosti.“

To vyvolalo další mlčení. Logan si ze svého křesla měřil ředitele Luxu. Seděl na stejném místě, jako když s Olafsonem mluvil naposledy před deseti lety. Bylo to také ve zhruba stejné roční době. A ředitel měl

ve tváři tentýž výraz: úzkostný a dychtivý zároveň. Loganovi se vybavily útržky Olafsonova krátkého projevu filtrované závojem času a paměti: *Jistí členové mají značné obavy... vnímají nedostatek akademického přístupu... musí být bráno v potaz dobro nejstaršího a nejprestižnějšího politického institutu v zemi...*

Logan si poposedl v křesle. „To nebude problém.“

Ředitel přikývl. „A můžeš mě ujistit o své naprosté diskrétnosti? Většina toho, co se ti chystám povědět, je tajná, dokonce i pro fakultu, kolegy a personál.“

„To je součást mé práce. Ani ses na to nemusel ptát.“

„Jenže já musel, víš. Děkuju.“ Olafson krátce pohlédl ven na moře a pak obrátil pozornost zpátky k Loganovi. „Pamatuješ se na doktora Stracheyho?“

Logan se na okamžik zamyslel. „Willarda Stracheyho?“

Olafson přikývl.

„Je informatik, že?“

„Přesně tak. Strachey se ocitl v poslední době ve středu... velice tragické události, která se odehrála tady v Luxu.“

Logan si vybavil atmosféru, kterou vycítil během krátkého čekání v recepci. „Pověz mi o ní.“

Než ředitel odpověděl, pohlédl znovu k moři. „Strachey nebyl poslední týden nebo dva sám sebou.“

„Můžeš to upřesnit?“ požádal Logan.

„Byl neklidný. Zjevně moc nespál nebo spal velice málo. Podrážděný – a jestli se na něho pamatuješ, víš, že to se mu vůbec nepodobalo. A on...“ Olafson opět zaváhal. „Začal mluvit sám se sebou.“

„Opravdu?“

„Tak mi to bylo řečeno. Polohlasně, ale neustále, někdy dokonce podrážděně. Pak se před třemi dny náhle zhroutil.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Logan.

„Začal se chovat násilně a napadl svou asistentku.“ Olafson polkl. „Jak víš, máme tady jenom minimální ochranku – skutečně nejsme

zařízení na to, abychom zvládli nějaké... scény tohoto druhu. Zklidnili jsme ho, jak nejlépe jsme uměli, zamkli ho v knihovně pro návštěvníky v přízemí a zavolali pohotovost.“

Logan čekal, až bude ředitel pokračovat. Místo toho však Olafson vstal, došel k jedné zdi, odhrnul dekorativní závěs a odhalil promítací plátno. Pak otevřel zásuvku v téže zdi, vytáhl digitální projektor, zapojil ho a namířil na plátno.

„Bude snazší – pro tebe a rozhodně pro mě –, když se na to podíváš sám,“ řekl. Pak přešel ke dveřím, zhasl světla a zapnul projektor.

Nejprve plátno zčernalo. Pak po něm rychle přeběhla série čísel. A potom se objevil obraz, černobílý a při daném zvětšení trochu zrnitý: záznam bezpečnostní kamery. Na spodním okraji záběru opakovaně přebíhalo datum a čas pořízení. Logan místnost poznal. Byla to, jak řekl Olafson, knihovna pro návštěvníky Luxu: zdobný prostor s honosnými nástěnnými svícny a kazetovým stropem. Tři zdi byly obložené od podlahy ke stropu knihami; ve čtvrté bylo několik velmi vysokých oken stejné posuvné konstrukce jako ta v Olafsonově pracovně. Po podlaze byla rozmístěná křesla, pohovky a čalouněné lavice. Nebyla to jen studovna – ta byla jinde v sídle a mnohem lépe vybavená –, ale měla udělat dojem na hosty a možné klienty.

Z ptačí perspektivy bezpečnostní kamery rozeznal Logan muže přecházejícího sem a tam po drahém koberci, zjevně ve stavu velkého rozrušení. Škubal si za šaty, tahal se za vlasy. Logan v něm poznal o deset let starší verzi doktora Stracheyho, tak šedesáti- až pětadesátiletého muže. Vědec se občas zastavil, předklonil se a zakryl si uši, jako by se snažil potlačit nějaký nesnesitelný zvuk.

„Dali jsme ho tam,“ řekl Olafson, „aby neublížil sobě ani nikomu jinému, než dorazí pomoc.“

Zatímco se Logan díval, došel Strachey ke dveřím, začal jimi lomcovat a křičet.

„Co to volá?“ zeptal se Logan.

„Nevím,“ odpověděl Olafson. „Obávám se, že blouzní. Kvalita zvuku

je mizerná – jenom pár našich bezpečnostních kamer vůbec má vestavěné mikrofony.“

Náhle Stracheyho rozrušení zesílilo. Bušil do zdí, vytahoval z polic knihy a rozhazoval je po místnosti. Znovu a znovu se zastavoval a zakrýval si uši a potřásal hlavou jako pes pohazující krysou. Přistoupil k oknu a bušil do něho pěstmi, jenže vitrážové sklo bylo příliš silné, než aby se dalo snadno rozbít. Začal se potácet, motat, skoro jako by oslepl, narážet do zdí, převracet stoly. Otočil se směrem ke kameře a na okamžik ho bylo slyšet zřetelněji. Potom se opět odvrátil, lupal po dechu, rozhlížel se kolem. A pak se náhle uklidnil.

Logan koutkem oka postřehl, jak se Olafson odvrátil. „Musím tě varovat, Jeremy – obávám se, že tahle část je hrozně zneklidňující.“

Objektivem kamery se Logan díval, jak Strachey zamířil ke zdi s okny. Nejprve kráčel pomalu, pak rychleji a sebejistěji. Došel k nejbližšímu oknu a zkusil ho zvednout. Těžký staromódní rám se vysunul jen o několik centimetrů.

Strachey přistoupil k dalšímu oknu a prudce jím trhl nahoru. I tohle se zvedlo nejvýš o pět centimetrů. Logan věděl, že stará okna obsahující olovo jsou hodně těžká a navíc je celá desetiletí nikdo nečistil ani nemazal.

Poté Strachey došel k třetímu oknu a znovu zatáhl. Tohle se zvedlo lehčeji než ostatní. Logan sledoval, jak Strachey zvedá rám oběma rukama a pak si pomáhá ramenem. Logan ho slyšel hekat námahou. Nakonec se Stracheymu podařilo vysunout okno na maximum: skoro půldruhého metru nad spodní římsu.

Nebyla tam žádná mříž a knihovna se nacházela v přízemí budovy, takže zející okenní rám nabízel Stracheymu cestu ke svobodě. Za minutu proleze otevřeným oknem a zmizí. Co je to za tragédii, pomyslel si Logan, když jednomu vědci přeskočí?

Jenže Strachey z okna nevyšel. Místo toho se před ním sklonil, natáhl se k něčemu na pravém kraji a hrál si s něčím v drážce rámu. Logan si uvědomil, že to je řetěz okna. Zmateně hleděl na plátno. Stra-

chey teď jednou rukou držel řetěz okna a druhou jako kdyby kroutil nějakým předmětem, na který přes jeho tělo nebylo vidět.

Pak se jeho ruka ukázala v záběru. Držel v ní železné okenní závaží, asi pětadvacet centimetrů dlouhé a zjevně těžké. Strachey odpojil závaží od okenního řetězu. Nechal ho spadnout na zem. Druhou rukou stále pevně držel okenní řetěz. Pouze svým sevřením bránil oknu, aby prudce sjelo dolů.

Náhle se Logana zmocnila hrůza.

Aniž pustil řetěz, klekl si Stracheyem před oknem a položil krk na římsu. Nastala krátká přestávka, ve které Logan, strnulý v křesle, slyšel, jak se muž několikrát přerývaně nadechl.

A pak Strachey řetěz pustil.

S pronikavým zaskřípěním připomínajícím píšťalu vlaku se těžký kovový okenní rám zřítil dolů. Ozvalo se děsivé zaprašnění kostí, slyšitelné dokonce i přes rachot okna; Stracheyho tělo sebou trhlo, jako by se dotklo drátu pod proudem. Logan rychle odvrátil zrak, ale stačil ještě zahlédnout hlavu kutálející se po květinových záhonech před knihovnou a silný proud krve, černočerný v nelítostném oku bezpečnostní kamery.

4

Nejméně minutu se ani jeden z mužů nepohnul. Pak ředitel mlčky rozsvítil světla, uklidil projektor, zatáhl závěs přes plátno a vrátil se do svého křesla.

„Proboha,“ zamumlal Logan.

„Nemohli jsme zakrýt fakt, že se Strachey zabil,“ řekl Olafson. „Ale ze zjevných důvodů jsme se snažili omezit podrobnosti na minimum. I tak se ale začaly šířit fámy.“ Vzhlédl k Loganovi. „Musím se zeptat – napadá tě už něco?“

„Proboha,“ vydechl Logan znovu. Byl v šoku. Snažil se vybavit si duševní obraz Willarda Stracheyho z doby, kterou on sám strávil v Luxu, ale vzpomínal si jen na tichého, poměrně nesmělého muže s řídkými vlasy barvy myši šedi. Vyměňovali si úsměvy a pokývnutí, ale vlastně spolu nikdy nepromluvili.

Pokusil se potlačit šok a odpovědět na Olafsonovu otázku. „Myslím,“ začal pomalu, „že zabít se takovým způsobem... může znamenat jen to, že ten člověk už nedokázal žít ani minutu. Nemohl počkat, až bude mít přístup k práškům, pistoli, autu, střeše budovy – musel zemřít. *Okamžitě.*“

Ředitel přikývl, nakloněný dopředu. „Nestarám se o každodenní chod Luxu; to nechávám na Perrym Maynardovi. Ale znal jsem Willa Stracheyho třicet let. Byl to ten nejvyrovnanější, nejmírnější a nejracionálnější člověk. Patřil také mezi mé nejlepší přátele. Byl mi svědkem

na svatbě. Nepřipadá v úvahu, že by byl schopný někoho napadnout. A nikdy, *nikdy* by nespáchal sebevraždu – zvláště ne takovým způsobem. Will se štítíl ošklivosti a scén. Takový čin se vůbec neshodoval s jeho povahou.“

Olafson se naklonil trochu blíž. „Policie to samozřejmě jen klasifikovala jako sebevraždu a odešla. Zdá se, že také moc neví, co si má o politických institutech a jejich pracovnících vlastně myslet. A policejní psychiatri to smetl ze stolu jako, pokud si dobře pamatuju, ‚krátkou reaktivní psychózu vyvolanou disociativní fugou‘.“ Ředitel se zamračil. „Já ale vím, že to tak nebylo. A vím ještě něco: *ten člověk na videu není muž, kterého jsem znal*. Je to tak prosté a matoucí zároveň. A to je důvod, proč jsme tě sem zavolali.“

„Tohle není přesně náplň mojí práce,“ namítl Logan. „Nejsem soukromý detektiv; jsem záhadolog.“

„A tohle snad není *záhada*?“ zeptal se Olafson a naléhavostí se mu mírně rozechvěl hlas. „Právě jsem ti řekl, že ten muž na videu nemůže být Strachey. Nikdy by něco takového neudělal. A přesto se nedá popřít, že se zabil sám. Viděl jsi ho to udělat. *Já* viděl tělo.“ Odmlčel se a přešel si dlaní po čele. „Musíme zjistit, co se s ním stalo. Ne kvůli mně – pro dobro Luxu.“

„Povídal jsi, že to byl jeden z tvých nejlepších přátel,“ řekl Logan. „Dělalo mu někdy něco starosti, ať už v osobním nebo profesním životě?“

„V posledním roce nebo dvou jsem se s ním nevidal tak často, jak bych chtěl.“ Olafson mávl rukou ke svému stolu, jako by se odvolával na velkou pracovní zátěž. „Ale jsem si jistý, že nic takového nebylo. Byl bohatý, a proto nezávislý. Neměl žádné zdravotní problémy – jedním ze zdejších zaměstnaneckých bonusů jsou každoroční zdravotní prohlídky a při poslední přede dvěma měsíci se u něho nic nenašlo, kontroloval jsem to. Myslím si, že pracoval na završení své kariéry – o tom by ti mohl povědět víc jeho asistent Kim nebo doktor Maynard než já. Ale můžu tě ujistit, že ho vyhlídka na odchod do důchodu netrápila.“

Will Strachey byl plnohodnotným členem institutu a už přispěl svým dílem ve zvolené oblasti výzkumu. Měl být hodně na co hrdý – a měl hodně pro co žít. Když jsme spolu naposledy večeřeli, mluvil o všech věcech, na které se v důchodu těšil. O okružní cestě po evropských katedrálách – byl velký fanoušek architektury a hodně o ní věděl. O tom, že zase začne hrát na piano; věděl jsi, že byl nadaný pianista s klasickým vzděláním? Před mnoha lety se musel vzdát dalšího rozvíjení svého talentu, když mu začala práce na databázích zabírat veškerý čas. Mluvili jsme o plavbě po Středozezemním moři – byl docela dobrý námořník. Tohle byl muž, který měl všechny důvody žít. *Všechny.*“

Skoro na minutu se v kanceláři rozhostilo ticho. A pak Logan konečně přikývl. „Mám jednu podmínku. Budu potřebovat neomezený přístup do kanceláří, laboratoří a záznamů Luxu.“

Ředitel na okamžik zaváhal. „Tak dobře.“

„Budou potřebovat, abys mě představil ostatním? Sdílet jim důvod, proč tady jsem, strkám do všeho nos, vyptávám se? Konec konců, musíme vzít v úvahu moji minulost v Luxu.“

Olafsonovi se ve tváři objevil bolestný výraz. „O tom jsem už uvažoval. Mnoho z lidí, které jsi znal před deseti lety, tady pořád je. A samozřejmě sis od té doby získal značnou proslulost. Ale když budeš mít ve všem volnou ruku, nevím, proč by ti někdo měl klást do cesty překážky. Jsi tady na žádost rady, abys vyšetřil okolnosti smrti doktora Stracheyho. Je to prosté a já to nebudu nijak upřesňovat.“

„Výborně. Ještě něco bych měl vědět, než začnu?“

„Ano.“ Ředitel se na okamžik odmlčel. „Bude jenom fér, když tě upozorním, že ne všichni budou z tvé přítomnosti nadšení. Nemluvím jenom o ‚minulosti‘, o které ses zmínil. Od doby, co jsi tady byl, přišlo do Luxu hodně nové krve, ale jeho srdce je pořád velice konzervativní. Jsou tady lidé, kteří budou zpochybňovat tvoje motivy, lidé, kteří ti nebudou věřit. Měl bys taky vědět, že se rada při hlasování o tvém zapojení ocitla v patové situaci tří hlasů proti třem. Rozhodl jsem já svým hlasem.“

Logan se trochu unaveně usmál. „Na to jsem zvyklý. Naneštěstí se zdá, že to souvisí s teritoriem.“

„Působíš stále na Yaleově univerzitě, je to tak?“

„Správně.“

„No, to ti může jenom pomoci.“ Olafson vstal. „Pojď, uvedu tě.“

5

Téhož odpoledne v půl páté stál Logan ve své soukromé kanceláři ve druhém patře rozlehlého sídla a zamyšleně hleděl z okna. Bylo stejné, jaké použil Strachey, těžké, vitrážové, s kovovým rámem, a Logan věděl, že se už nikdy nedokáže podívat na takové okno jako dřív. Bylo zavřené, ale i tak cítil slabý hukot tříštících se vln Atlantiku na balvanech pod útesy.

Zvedl ruku a lehce přešel prsty po okenním rámu. Lux měl své kořeny v soukromém klubu založeném na začátku devatenáctého století šesti harvardskými profesory, aby měli kde debatovat o umění a filozofii. V průběhu let se rozrostl co do ambicí a šíře záběru, jeho poslání se prohloubilo, až se nakonec v roce 1892 přeměnil na Lux s formálními stanovami a s působivou dotací. To z něj udělalo nejstarší politický institut – „think tank“ –, který předběhl Brookings Institution o více než dvacet let. Po svém založení dosáhl nebývalého úspěchu, který brzy přerostl jeho sídlo v Cambridge, a přestěhoval se nejprve do Bostonu – a pak, na začátku dvacátých let dvacátého století – se přesunul naposledy sem do Newportu, kde koupil od dědiců výstředního milionáře sídlo známé jako Tmavé štíty. V průběhu let Lux dál vzkvétal ve svých oblastech výzkumu: ekonomii, politologii, fyzice a nejnověji v matematické informatice. Jediná oblast výslovně zakázaná jeho stanovami byla jakákoliv forma vojenského využití – což Lux odlišovalo od ostatních think tanků, z nichž mnohé tyto lukrativní výzkumy přímo vyhledávaly.

Logan odstoupil od okna a rozhlédl se po místnosti. Jako zbytek sídla byla zdobná, honosná a rozlehlá. Ke kanceláři přiléhal malý obývací pokoj, ložnice a koupelna. Loganův pohled se zastavil na psacím stole. Už si na něm rozložil něco ze svých pracovních pomůcek: notebook, kameru, digitální diktafon, detektor elektromagnetického pole, infračervený teploměr a asi tucet knih, mnohé z nich vázané v kůži a většínou stovky let staré.

Z prohlídky ho vyrušilo tiché zaklepání na dveře. Logan je otevřel a uviděl venku stát mladého muže v nevýrazném obleku. „Promiňte,“ řekl muž a podal Loganovi zapečetěnou obálku označenou SOUTKROMÉ A DŮVĚRNÉ. „Doktor Olafson mě požádal, abych vám tohle doručil osobně.“

„Díky,“ odpověděl Logan a pokývl hlavou. Mladý muž odešel chodbou s vysokým kobercem a Logan zavřel jedním ramenem dveře, zatímco otvíral obálku. Uvnitř bylo jediné neoznačené DVD.

Došel ke stolu, posadil se, zapnul notebook, počkal, až naběhne, a pak zasunul DVD do mechaniky. Okamžik nato se na monitoru otevřelo okno přehrávače médií a video se rozběhlo. Logan v něm okamžitě poznal záznam bezpečností kamery, který sledoval v Olafsonově kanceláři: zrnité, černobílé záběry muže v elegantně zařízené knihovně, který přechází a tahá se za vlasy.

Logan klikl na pauzu. Nechtěl se na to znovu dívat. Zamyšleně zíral na strnulý Stracheyho záběr. Vybavila se mu Olafsonova slova: *Znal jsem Willa Stracheyho třicet let. Byl to ten nejvyrovnanější, nejmírnější a nejracionalnější člověk. Tohle byl muž, který měl všechny důvody žít. Ten člověk na videu není muž, kterého jsem znal.*

Zavřel okno na monitoru a otevřel program schopný získat zvukovou stopu z DVD. Pak otevřel vzniklou složku ve forenzním programu na úpravu audiozáznamu a celou si ji přehrál. Když si ji jednou poslechl, vymazal Logan posledních třicet vteřin: skřípění klesajícího okenního rámu, odporné zakřupání a dva tupé údery, které byly skoro stejně děsivé na poslech, jako by byl jejich přímým svědkem.

Poté si Logan poslechl audiozáznam znovu. Prvních pětáctičet vteřin se skládalo jen z těžkých kroků a přerývaného dechu a to vymazal také. Zbyl mu asi tři minuty dlouhý záznam ve špatné kvalitě, plný hučení, šumu a praskání.

V hlavním okně editoru se záznam zobrazoval v podobě vln, tedy silné nepravidelné čáry, která běžela zleva doprava a místy vystřelovala nahoru v hrotech podobných jehle. Logan otevřel menší okno a dal programu za úkol provést spektrální analýzu audiozáznamu. Pohlédl na zobrazený výsledek, prozkoumal ho a upravil amplitudu a frekvenční hodnoty. Potom prohnal záznam přes makro na zachycování chyb a posunul práh citlivosti na krajní nastavení. Upravil vlnové vyvážení, zvětšil zesílení a pak použil parametrický ekvalizér spojený s korekcí výšek.

Teď byl soubor hlasitější a jasnější a většina šumu zmizela. Stracheyho hlas byl slyšitelnější, ale stále se dal obtížně interpretovat – částečně kvůli špatnému záznamu zvuku a částečně proto, že Strachey střídavě supěl a mumlal. Přesto provedl Logan nejlepší možný přepis, když si přehrával obtížné pasáže znovu a znovu a velmi pozorně naslouchal. Co nejvíc se snažil do Stracheyho vcítit, představit si jeho pocity a podle toho upravit výsledek.

„Ne... Ne. Já nemůžu, nemůžu.“

Následovala pasáž velmi zrychleného dechu.

„Pomozte mi, prosím. Všude mě to sleduje. Všude. Nemůžu, nemůžu uniknout!“

Logan slyšel rachocení knoflíku u dveří, knihy shazované z polic.

„Pochází to z [nesrozumitelné]. Víím, že ano.“

Různé údery; zvuk převráceného stolu. Na krátký okamžik byl hlas jasnější:

„Ty hlasy – příliš se přibližují. Chutnají jako jed. Musím uniknout.“

Pak se hlas vzdálil, jak se Strachey potácel od kamery.

„Je to se mnou. Jsou se mnou. Ve tmě. Ne, bože, ne...“

To bylo všechno. Náhle se roztřesené rozrušení z hlasu vytratilo.

Dech se zpomalil, až byl skoro klidný. Logan zastavil přehrávání; věděl, co se bude dít dál.

Uložil přepis jako textový dokument, zavřel notebook, vstal a vrátil se k oknu a výhledu na šedý Atlantik. Kvůli dešifrování zvukového záznamu si představil, že je v Stracheyho kůži. Teď si přál, aby to nebyl udělal. Nebylo tam nic než nevysvětlitelné náhlé šílenství – šílenství a smrt.

Jsou se mnou. Ve tmě.

Slunce svítilo na trávník táhnoucí se od budovy k moři. V kanceláři obložené dubem bylo teplo. I přesto však Logan cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz.

6

Bylo půl osmé večer, když Logan odešel ze svého pokoje, sestoupil po širokém centrálním schodišti a vešel do hlavní jídelny. Tmavé štíty, kde sídlil Lux, byly výplodem horečnaté fantazie Edwarda Delaveauxe. Během jejich stavby zakoupil tento samotářský, výstřední milionář starý francouzský klášter, nechal ho rozebrat na jednotlivé kameny a převézt po částech do Rhode Islandu, kde ho začlenili do jeho sídla. Jídelna kdysi bývala refektářem kláštera. Byl to velký gotický prostor s mohutnými trámy tvořícími klenutý strop a ozdobnými oblouky ve zdech pokrytých gobelíny. Jediné, co iluzi narušovalo, byly dva mohutné sloupy obtočené ozdobnými spirálami táhnoucími se zdola nahoru, které se shodovaly s těmi ve vchodu sídla. Tyto sloupy byly hlavními nosníky budovy a daly se najít v různých rozměrech po celém Luxu.

Logan se na okamžik zastavil hned za vchodem a rozhlédl se po stolech, lidech, kteří u nich jedli, a číšnících ve fracích postávajících v pozoru. Bylo tam několik mlhavě povědomých tváří, ale většinu lidí nepoznával. Všechny stoly byly stejné: kulaté se šesti židlemi, pokryté naškrobenými ubrusy z bílého plátna.

Jeden z nejbližších stolů byl skoro prázdný. Seděli u něj jen dva lidé, muž a žena, a podle toho, jak bylo prostřené místo, se dalo soudit, že si od stolu odskočila třetí osoba. Muže, který u stolu seděl, Logan znal. Byl to Jonathan King, specialista na teorii her. I když si s ním Logan

nebyl během svého pobytu v Luxu nijak zvlášť blízký, choval se k němu ten muž vždycky přátelsky. Zamířil ke stolu. Cestou si všiml, jak se po něm lidé překvapeně ohlížejí. Jeho fotografie se už mnohokrát objevila na obálkách časopisů, takže na to byl zvyklý.

Když se Logan přiblížil, King vzhlédl. Na okamžik se tvářil neutrálně a pak se mu po obličeji rozlil úsměv. „Jeremy!“ řekl, vstal a potřásl Loganovi rukou. „To je ale překvapení. A potěšení.“

„Rád vás vidím, Jonathane,“ odpověděl Logan. „Můžu si přisednout?“

„Samozřejmě.“ King se obrátil k ženě, která seděla vedle něho. Mohlo jí být tak třicet, měla černé vlasy a jasné, pátravé oči. „Tohle je Zoe Dempsterová,“ řekl. „Přišla do Luxu před šesti měsíci jako mladší člen. Je specialistka na limity a funkce více proměnných.“

Když to Logan slyšel, vzpomněl si, jak se ve think tanku lidé automaticky představují nejen jménem, ale i specializací. „Zdravím,“ řekl s úsměvem.

„Zdravím.“ Dempsterová se zamračila. „Už jsme se setkali?“

„Tohle je Jeremy Logan,“ řekl King.

Zamračený výraz jí ještě chvilku zůstal. Pak jako by se jí nad hlavou rozsvítila žárovka. „Ach. Vy jste –“ a náhle se zarazila.

„Přesně tak,“ řekl Logan. „Ten krotitel duchů.“

Dempsterová se zasmála s jistou úlevou. „Řekl jste to vy, ne já.“

Logan zahlédl Olafsona. Seděl u stolu v zadní části jídelny spolu se zástupcem ředitele Perrym Maynardem a několika dalšími. Ředitel zvedl hlavu, všiml si Loganova pohledu a pokývl.

„Jeremy byl nějakou dobu místní rezident,“ řekl King taktně. „Před – jak dlouho už to je, Jeremy?“

„Skoro deset let.“

„Deset let. Těžko uvěřit.“ King potřásl hlavou. „Vrátil jste se kvůli dalším výzkumům?“

Logan si všiml, jak se na něho oba dívají. Věděl, že jsou zvědaví na důvod jeho přítomnosti, a právě uvažoval o nejlepší odpovědi, když se někdo posadil na třetí prostřené místo u stolu: muž před šedesátkou

s nakrátko ostříhanými černostříbrnými vlasy a krásně zastřiženou bradkou, na jakou by byl pyšný i Sigmund Freud. Postavil vedle svého talíře šálek černé kávy a pak pohlédl na Logana s výrazem teatrálního překvapení.

„No tedy,“ řekl. „Přemýšlel jsem, jestli se tady náhodou neobjevíte.“

„Zdravím, Rogere,“ řekl Logan.

„Nápodobně.“ Roger Carbon měl nasládlý anglický přízvuk, s nímž znělo všechno, co řekl, trochu přezíravě. Obrátil se k ostatním. „Jonathan, ty si Jeremyho Logana určitě pamatuješ. Zoe, vy nemůžete. I když jste ho možná viděla v televizi. Náhodou jsem tě zahlédl tuhle večer na CNN. Žádná Nessie není.‘ Jak vtipné.“

Logan jen přikývl. Roger Carbon, specialista na evoluční psychologii, byl Loganovým kritikem během jeho pobytu v Luxu a považoval jeho práci na záhadách a nadpřirozených jevech za senzacechtivou a pod úroveň instituce. Carbon patřil k malé skupině, která se zasloužila o to, že byl Logan požádán, aby odešel.

Po Loganově boku se objevil číšník s malým jídelním lístkem; Logan na něj pohlédl, zaškrtal svou volbu a podal ho zpátky číšníkovi, který rychle zmizel.

„Musím říct, že modus operandi, který jsi popsal, zněl vsutku vědecky,“ pokračoval nafoukaně Carbon. „A teď máš pro svou, hm, disciplínu i jméno, že?“

„Záhadologie,“ řekl Logan.

„To je ono. Záhadologie. Jak si vybavuju, dál než k názvu ses během svého zdejšího pobytu nedostal.“

„Pozoruhodné, co se může stát za deset let,“ opáčil Logan, aniž by reagoval na vědcův jízlivý tón.

„To rozhodně. Můžu tedy předpokládat, že už jsi tenhle svůj nový obor kodifikoval? Systematizoval ho, ustanovil jeho principy? Můžeme se těšit na učebnici? Třeba *Lovení duchů*? Nebo, ne – *Strašáci pro hlupáky*?“

„Rogere,“ varoval ho Jonathan King.

„Taky jsem se hodně zlepšil ve starodávných kletbách,“ řekl Logan

a snažil se zachovat lehký tón. „Vlastně mám dneska zvláštní nabídku: uhranu dva lidi, na které ukážeš, za cenu jednoho.“

Zoe Dempsterová se uchechtla a zakryla si ústa rukou. King se usmál. Carbon usrkl kávy a poznámku ignoroval.

„Ale ty jsi tady kvůli Stracheymu, vid’?“ změnil téma.

„Víceméně,“ odpověděl Logan.

„Tak ven s podrobnostmi!“

„Až jindy. Stačí říct, že mě rada požádala, abych vyšetřil příčinu jeho smrti.“

„Příčinu jeho smrti. Nikdo o tom moc nemluví, ale povídá se, že to bylo dost strašné.“ Carbon mu věnoval pronikavý pohled. „Je pravda, že se Stracheyho hlava našla v růžovém keři?“

„To nemůžu říct,“ odpověděl Logan dvojznačně.

„No, aspoň nám prozrad', jak chceš začít.“

„Už jsem začal.“

Carbon to chvílku trávil. Zjevně se mu taková odpověď nezamlouvala.

Dorazil Loganův první chod: čekankový salát se slaninou a ztraceným vejcem. „Vlastně mě napadlo, že bych se zastavil u Perryho Maynarda.“

„Aha. No, až to uděláš, nezapomeň se ho zeptat na ty ostatní.“

Logan se zarazil s vidličkou ve vzduchu. „Ostatní?“

„Ostatní.“ Carbon dopil kávu, škrobeně si osušil ústa plátěným ubrouskem, usmál se na Kinga, mrkl na Zoe Dempsterovou, vstal a odešel od stolu bez dalšího slova.

7

Kancelář zástupce ředitele Perryho Maynarda byla dvakrát větší než ředitelova. A přestože měla přirozeně stejnou edwardovskou atmosféru, dařilo se jí vypadat o hodně jinak než Olafsonově. Nacházela se ve třetím patře sídla v jednom ze štítů pod mohutnou přečnávající střechou a byla obrácená na sever, s výhledem na rozlehlé pozemky místo na skalnaté, nehostinné pobřeží. Rozlehlý stůl byl skoro bez papírů, v jednom koutě stála ledabyle opřená sada golfových holí Ping a grafiky s loveckou tematikou na stěnách dodávaly místnosti vzhled pracovny výkonného ředitele. Nebylo na tom nic překvapivého: než se stal zástupcem ředitele, specializoval se Maynard na makroekonomiku. Logan už si už dříve všiml, že v Luxu jsou dva základní typy lidí. Na jedné straně byli akademici zvyklí nosit bílé pláště nebo lehce pomačkaná saka a vždycky se zdáli být zabraní do výzkumu, na němž právě pracovali. Ostatní byli vedoucí typy, obvykle se specializující na psychologii práce a obchodní administrativu. Nosili tmavé, dobře ušité obleky a obvykle působili sebejistým, schopným dojmem.

Bylo právě deset ráno následujícího dne, když byl Logan uveden přes přední kancelář a vpuštěn do Maynardovy vnitřní svatyně. „Ach, Jeremy,“ řekl Maynard, obešel svůj stůl a potřásl Loganovi rukou v drtivém sevření. „Očekával jsem vás. Posadte se.“

Rozmáchlým gestem ukázal na kožená křesla a vrátil se za svůj stůl. Logan zaregistroval, že se neposadil vedle něho, jak to udělal Olafson. „Gratuluju k povýšení na zástupce ředitele,“ řekl Logan.

Maynard znovu mávl rukou, tentokrát přezíravě. Měl špinavě blond vlasy a atletické tělo, díky němuž vypadal mladší než na svých padesát. „Já se radši považuju za provozního vedoucího,“ řekl. „Víte, většina zdejších členů si je svým vlastním pánem. Své oblasti výzkumu, své malé panství znají lépe než kdokoliv jiný. Já jsem jen administrativní pracovník.“

Tento projev skromnosti Logana neoklamal. Maynard mohl být jen úředník, ale pokud by chtěl nebo potřeboval, disponoval velkou mocí. I když byla pravda, že Lux je think tank, šlo zároveň o korporaci v soukromém vlastnictví, které záleží na zisku. Poskytovala samozřejmě štědré granty a udělovala množství ročních stipendií a financovala profesury v různých oblastech akademického výzkumu, ale tohle všechno umožňoval pravidelný přísun financí. I když se to moc neříkalo nahlas, každý člen v Luxu věděl, že nejefektivnější výzkum je takový, který nakonec najde praktické využití. Logan přemýšlel, zda byl Maynard jedním ze tří členů správní rady, kteří hlasovali pro jeho zdejší přítomnost, nebo jedním z těch, kdo se vyslovili proti.

Maynard se usadil na své židli. „Nepochybně chcete mluvit o Willardu Stracheym.“

Logan přikývl.

„Je to hrozná záležitost. Strašná.“ Maynard potřásl hlavou.

„Gregory mi pověděl, že mě dokážete lépe informovat o tom, na čem Strachey v poslední době pracoval.“

„Hm, ano.“ Maynard se opřel a zkrřížil paže. „No, možná si vybavujete, že Willardovou specializací bylo SRBD.“

„SRBD?“

„Systém řízení báze dat. Zasloužil se o revoluční pokrok s modelem relační databáze poprvé použitým Coddem a dalšími. Stracheyho databáze Parallax byla jednou z průlomových aplikací na začátku osmdesátých let.“

„Pokračujte prosím.“

„Byl to správce databáze s vestavěným programovacím jazykem, který Strachey sám vymyslel. Proslul svou rychlostí, škálovatelností a malým objemem: nebyl to obr jako řekněme DB2. Byl populární v minipočítačích VAX používaných v té době na mnoha univerzitách. Samozřejmě je to už třicet let.“ Maynard pokrčil rameny. „Programovací jazyky se od té doby hodně změnilly.“

„Chcete naznačit, že Strachey začal věřit, že svá nejlepší léta má už za sebou?“

„Vůbec si nemyslím, že to vnímal takhle. Byl mimořádně pyšný na práci, kterou odvedl. A byl to skutečný akademik: pro něho byl výzkum cílem sám o sobě.“ Maynard zaváhal. „Byl to Lux, jestli to skutečně chcete vědět, kdo s tím měl problém.“

Logan se zamračil. „Nerozumím.“

„Jak jsem řekl, programování se hodně změnilo. Dnes je to všechno o objektech, třídové dědičnosti, skriptovacích jazycích. To, co dělalo z Parallaxu v době jeho uvedení tak revoluční nástroj, zároveň způsobilo, že je těžké ho modernizovat. A popravdě řečeno, Willard byl spokojený s Parallaxem takovým, jaký byl. Dál ho vylepšoval. Ale mnoho velkých klientů se posunulo dál.“

„A přesunuli své peníze jinam.“

Po Maynardově tváři přelétl bolestný výraz, ale souhlasně přikývl. „V každém případě byl Strachey pevnou součástí Luxu. Byl starší člen. Dosáhl významných úspěchů, byli jsme na něho pyšní. Přestože mohl odejít na odpočinek s plnou penzí, byli jsme rádi, že pokračoval ve své práci na relačních databázích. Bylo však rozhodnuto, že tato práce bude spíš... okrajová.“

„Jinými slovy koníček – spíš než něco, za co bude placený.“

„Ale on za to stále byl placený. Ovšem před několika měsíci jsme s Willardem udělali to, co děláme s mnoha našimi členy, kteří se přeusouvají stranou svého primárního výzkumu. Dali jsme mu *administrativní* povinnosti, z nichž měl Lux přímý prospěch.“

„Jako když udělají z profesora s definitivou proděkana. Postarali jste se, aby byl Luxu stále prospěšný.“

„Něco takového.“

„Můžete mi o těch administrativních povinnostech povědět víc?“ požádal Logan.

„Vlastně to napadlo Rogera Carbona. Willard dostal na starost rekonstrukci západního křídla, které, jak možná víte, už celou věčnost nikdo nemodernizoval. Vlastně je už několik let uzavřené. Není samozřejmě nebezpečné, ale je staré a potřebuje kompletní přestavbu, aby vyhovovalo požadavkům jednadvacátého století. Nemusím vám říkat, že ztráta té obytné plochy byla na našem provozu znát, přestože přibýlo budov v okolí hlavního sídla. Proto Lux považoval tuhle rekonstrukci za velice důležitý úkol.“

„Považoval ho za důležitý i Willard Strachey?“

Maynard pátravě pohlédl na Logana. „Jestli si zahráváte s myšlenkou, že Willard mohl být z toho úkolu nešťastný nebo ho považoval za ponížující, jste naprosto mimo. Věděl, jak Lux funguje. A byl blázen do architektury. Tady byla šance vzít krásný příklad stavby z konce devatenáctého století a proměnit ji v moderní, funkční prostor. Nešpinil si ruce, nepracoval s kladivem: navrhoval funkčnost, propojoval praktickou stránku s estetickou. Je to, jako když majitel domu říká stavební firmě, co má udělat – jenom v jiném měřítku. Samozřejmě spolupracoval s architektem, který schvaloval jeho návrhy a staral se o technickou stránku věci, ale prvotní nápady byly jeho. A bylo vidět, že je tím úkolem nadšený. Samozřejmě jsme se nevidali denně. O tomhle si musíte promluvit se slečnou Mykolosovou.“

„S kým?“

„S Kim Mykolosovou. Jeho výzkumnou asistentkou.“

„To je žena, kterou napadl?“

Krátká odmlka. „Ano.“

„Kolik jste toho věděl o Stracheyho chování v několika posledních týdnech?“

„Slyšel jsem zprávy od různých lidí. Vlastně jsem měl v úmyslu promluvit si s ním.“ Maynard spustil ramena a sklopil zrak ke stolu. „Teď už je pozdě. Nikdy se nedozvím, jestli jsem nemohl něco udělat, nějak mu pomoci.“

„Zmínil jste se, že spolupracoval s architektem,“ řekl Logan.

„Jak se ukázalo, je to pravnučka architekta, který Tmavé štítý postavil. Pamela Floodová. Vede rodinnou firmu. Měli jsme štěstí, že se nám ji podařilo najmout.“

Logan si to poznamenal a Maynard se podíval na hodinky. „Moc se omlouvám, Jeremy, ale čeká mě porada. Rád zodpovím všechny vaše další otázky někdy později.“ S tím vstal od stolu.

„Ještě jednu, jestli nevádí.“

Maynard se zastavil. „Samozřejmě.“

„Včera večer u večere mi doktor Carbon poradil, abych se zeptal na ty ostatní.“

Maynard se zamračil. „Skutečně?“

„Ano. A doporučil mi, abych se na ně zeptal právě vás.“

Maynard pomalu zavrtěl hlavou. „Rogerův smysl pro humor jsem nikdy nechápal. Možná si z vás dělal legraci – víte, že váš obor studia nikdy nebral vážně.“

„Vím. Ale co myslel, „těmi ostatními?““

Maynard znovu pohlédl na hodinky. „Je mi líto, Jeremy, ale nemůžu na tu poradu přijít pozdě. Prosím, informujte mě a Gregoryho o svém pokroku. A za všech okolností buďte ve svém pátrání diskrétní. Je hrozně snadné pošpinit starou bezúhonnou instituci, jako je Lux.“ A s úsměvem pokynul Loganovi, aby vyšel z kanceláře jako první.

8

Hodinu nato krácel Logan centrální chodbou v druhém patře Luxu s plátěnou taškou pověšenou na rameni. Tato chodba, neformálně nazývaná Dámská promenáda, si zachovala skoro stejný vzhled, jaký měla v době, kdy byl zámeček soukromým sídlem. Byla fantasticky zdobená, měla podlahu ze širokých, naleštěných dubových prken, opracované deštění, kazetový strop, pozlacené nástěnné svícny a obrovské olejové portréty v zlatých rámech. Byla to také nejdelší nepřerušená chodba v sídle: vedla po celé hlavní budově v délce tří městských bloků od východního křídla k západnímu. Ale i přes její velkolepost ji návštěvníci skoro nikdy neviděli. Bylo to částečně proto, že druhé patro bylo vyhrazené soukromým pracovním a bytům členů think tanku. Dalším důvodem, pomyslel si Logan, mohla být samotná přezdívka chodby. Mohla by vyvolávat nepříjemné otázky.

Dotyčnou dámou byla Ernestine Delaveauxová, manželka původního majitele Tmavých štítů. Podle dostupných informací šlo o krásnou a výjimečnou ženu, produkt jedné z předních bostonských rodin a nejlepších soukromých dívčích škol v Evropě. Byla však postižena nervózním temperamentem a slabým zdravím. Když jediný syn manželského páru zemřel na neštovice, byl to pro paní Delaveauxovou příliš silný šok. Dostavil se neovladatelný pláč, nechutenství a nespavost. Doktoři povolání jejím manželem Edwardem, jenž byl také proslulý